

Kapitel III.

Ejendomme beliggende i flere kommuner.

§ 22. Når en i flere kommuner beliggende ejendom under ét er vurderet til grundskyld til staten, foretages der, jfr. § 33, stk. 2, i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, af vedkommende vurderingsråd ved vurderingerne en fastsættelse af, hvor stor en del af grundværdien for den pågældende ejendom og eventuelle fradrag for forbedringer der må henføres til hver af kommunerne. Ved anvendelsen af bestemmelserne i §§ 75-77 i samme lov og §§ 14 og 18 i nærværende lov må der ved afgørelsen af, om forskelsværdien ved en ejendomsansættelse bliver mindre end henholdsvis 5 pct. af grundværdien eller hele grundværdien, alene henses til ejendommen som helhed og ikke til de i de enkelte kommuner beliggende dele af ejendommen. Såfremt ejendommen er delvis fritaget for grundskyld eller ejendomsskyld til kommunen, skal vurderingsrådet, jfr. § 33, stk. 4, i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, efter begæring af enhver af kommunerne fastsætte, hvorledes den ikke fritagne del af grundværdien (med eventuelt fradrag for forbedringer) eller af ejendomsværdien fordeler sig på kommunerne.

Stk. 2. De af vurderingsrådene i henhold til stk. 1 truffne afgørelser kan såvel af vedkommende skattepligtige som af de interesserede kommunalbestyrelser indankes for vedkommende skyldråd og for landsskatte retten i overensstemmelse med bestemmelserne i afsnit I. G. i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

Kapitel IV.

Dækningsafgift m. v.

§ 23. Det kan i en af vedkommende kommunalbestyrelse affattet, af indenrigsministeren godkendt vedtægt bestemmes, at der af offentlige ejendomme, af hvilke der ikke svares kommunal grundskyld og ejendomsskyld, som bidrag til de udgifter, sådanne ejendomme medfører for kommunen, skal svares en særlig dækningsafgift af grundværdien og af forskelsværdien.

Stk. 2. I alle kommuner — bortset fra amtskommuner — kan kommunalbestyrelsen i samme vedtægt bestemme, at der som bidrag til de udgifter, ejendomme, der anvendes til kontor, forretning, hotel, fabrik, værksted og lignende øjemed, medfører for kommunen, skal svares en dækningsafgift på indtil 5 promille af ejendommens forskelsværdi eller — når ejendommen kun delvis anvendes til de nævnte formål — af forskelsværdien for denne del af ejendommen; i sidstnævnte fald kan der dog kun opkræves dækningsafgift, når den omhandlede del af forskelsværdien udgør mere end halvdelen af den samlede forskelsværdi for ejendommen. Såfremt der af vedkommende ejendom svares ejendomsskyld til kommunen, skal der af den del af forskelsværdien, der ligger til grund for ejendomsskyldens beregning, kun svares dækningsafgift med det beløb, hvormed den måtte overstige ejendomsskylden.

Stk. 3. Dækningsafgift i henhold til stk. 2 kan ikke opkræves af ejendomme, der er fritaget for grundskyld i henhold til § 7.

Stk. 4. Vurderingsrådene skal på kommunalbestyrelsens begæring foretage de fordelinger af ejendomsværdien og grundværdien, der er fornødne for beregningen af den i stk. 2 nævnte dækningsafgift. Finansministeren fastsætter det vederlag, kommunerne skal erlægge til vurderingsrådene for foretagelse af de nævnte fordelinger, såfremt fordeling ikke begæres foretaget i forbindelse med en vurdering.

§ 24. I sognekommuner kan kommunalbestyrelsen bestemme, at der af landbrugs-ejendomme, jfr. § 6, stk. 2, skal svares en tillægsgrundskyld på indtil 10 promille, dersom ejendommens ejer eller — såfremt ejendommen er bortforpagtet — forpagteren ikke fra skatteårets begyndelse er pligtig at svare skat i henhold til lov vedrørende personlig skat til kommunen til den kommune eller en af de kommuner, hvori ejendommen er beliggende. Ejers ejendommen af flere, svares tillægsgrundskyld kun, dersom ingen af ejerne er pligtig at svare skat som foran nævnt.

Stk. 2. De i §§ 3, stk. 1, og 4, stk. 4, jfr. § 34, omhandlede grænser for grundskyldpromillens størrelse skal ikke tages i be-